

РЕШЕНИЕ

№ 1419

гр. Варна, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 3 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Катя Г. Савова

при участието на секретаря Пламена Ст. Стоянова
като разгледа докладваното от Катя Г. Савова Административно наказателно дело № 20233110200814 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН и е образувано по жалба на П. Г. Д. - ЕГН *****, против Наказателно постановление № 436а-10/30.01.2023 г. на Началника на Второ РУ при ОД-МВР-Варна, с което ѝ е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 2 000 лв. на основание чл. 264, ал. 2 от ЗМВР.

В жалбата се оспорва фактическата обстановка, като е направено описание на събитията и е посочено, че въз. Д. не е нарушавала с действията си физическата неприкосновеност на полицейските служители, а се е опитвала да защити сина си. Поради това и се иска отмяна на постановлението като незаконосъобразно и необосновано. Алтернативно се иска приложението на чл.63, ал.4 от ЗАНН.

В съдебно заседание въз. Д., редовно призована, не се явява, представлява се от надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата на посочените в нея основания. По същество адв. Владимир Йорданов ВАК алтернативно пледира за отмяна на постановлението като излага мотивирано становище, че от събраните по делото доказателства се установява по безспорен и категоричен начин, че от направеното описание на нарушението от фактическа страна не става ясно в

какво точно се състои нарушаването на физическата неприкосновеност на полицейския служител, което съставлява нарушение на процесуалните правила и на следващо място за малозначителност на нарушението и приложение на чл.63, ал.4 от ЗАНН.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се явява. Постъпили са писмени бележки, в които депозираната жалба се оспорва, изложено е становище, че постановлението е правилно, обосновано и законосъобразно и се иска да бъде потвърдено. Направено е и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за евентуална прекомерност на поисканото адвокатско възнаграждение.

След като прецени обжалваното постановление, с оглед обстоятелствата, посочени във въззивната жалба и събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 13.01.2023 г. след проведени оперативно издирвателни мероприятия по ДП № 65/2023г. по описа на Второ РУ варна на адрес в гр.Варна, ул.“Сирма войвода“ №5 било задържано лицето М. И. Т.. По време на задържането Т. се намирал в гаражното помещение към сградата. На адреса били полицейските служители П И., Г. Г., Н. Д и Х.Ч..По време на задържането от входа на жилищната кооперацията излязла майка му П. Г. Д. и се насочила към гаража, като искала да влезе вътре, започнала да вика, като наричала „некъдърници“ полицейските служители, бутала ги с ръце в областта на гърдите. Няколкократно била предупредена да се отдръпне и да не бута полицейските служители, но след като не изпълнила разпореждането им била задържана и отведена във сградата на Второ РУ при ОД на МВР Варна.

На 13.01.2023 г. св. Р. М. К. съставил против въз. Д. Акт за установяване на нарушение за това, че на 13.01.2023 г. около 14. 45 ч. в гр.Варна на ул.“Сирма войвода“ №5, противозаконно нарушила физическата неприкосновеност на служител на МВР Г. Г. от ОД на МВР-Варна, при изпълнение на служебните му задължения, изразяващо се в бутане с ръце в областта на гърдите му. Нарушението било квалифицирано като такова по чл.5 вр. чл. 264 от ЗМВР. При предявяване на акта били вписани възражения от нарушителката, че не е нарушила физическата неприкосновеност на полицейския служител. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН възражения не били

направени и депозирани. Била изготвена докладна записка за случилото се.

На 30.01.2023 г., въз основа на съставения акт против въз. Д. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което наказващият орган посочил, че въззивницата е нарушила физическата неприкосновеност на служител на МВР инспектор Г. М. Г. при ОД на МВР гр.Варна при изпълнение на служебните му задължения, изразяващо се в „бутане и блъскане с две ръце в областта на гърдите“. Била възприета и правната квалификация на нарушението по чл. 264, ал. 2 от ЗМВР. За него, на същото законово основание на въз. Д. била наложена "Глоба" в размер на 2 000 лв.

В хода на съдебното следствие като свидетели бяха разпитани св. Р. М. К.– актосъставител и св. И.С.М., Г. М. Г. и Н. И. И. - свидетели при извършване на нарушението, които си спомниха за случая, макар и не в детайли, и чиито показания съдът кредитира. Като свидетел бе разпитан и св. М. И. Т., син на въз.Д., чиито показания, макар и фрагментарни, съдът също кредитира, доколкото чрез тях се установява случилото се на инкриминираната дата.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства по административно-наказателната преписка, както и от гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат различни изводи.

При така установената по делото фактическа обстановка и въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателното постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е депозирана в срок и от легитимен субект, поради което и е приета за разглеждане.

Наказателното постановление № 436а-10/30.01.2023 г. е издадено от компетентен орган- Началника на Второ РУ при ОД-МВР-Варна, упълномощен със Заповед № 8121з-1371/2015 г. на Министъра на Вътрешните работи и в шестмесечния преклузивен срок.

Съдът намира обаче, че при съставяне на акта и издаване на

постановлението са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с описанието на нарушението от фактическа страна, както и че неговото извършване не е доказано по безспорен и категоричен начин.

Разпоредбата на чл. 264, ал. 2 от ЗМВР предвижда наказание за този, който противозаконно наруши физическата неприкосновеност на служител на МВР при изпълнение на служебните му задължения, ако извършеното не съставлява престъпление. Т. е. изпълнителното деяние в случая следва да бъде осъществено чрез действия, с които да се наруши физическата неприкосновеност на полицейския служител, поради което и за съставомерността на това нарушение следва да се установи дали такива активни действия са били извършени от въз. Д., както и при какви обстоятелства.

В настоящото производство няма спор за това, че въз. Д. се е опитала да спре действията на полицейските служители и е викала като е изричала обидни думи срещу тях, както и че не е изпълнила дадените ѝ разпореждания от полицейските служители да не влиза в гаражното помещение на жилищната кооперация. С тези си действия въззивницата безспорно е нарушила разпоредбите чл. 64, ал. 4 от ЗМВР. Това нарушение, обаче не е предмет на разглеждане в това производство. Относно към настоящият казус е поведението на въз. Д. по отношение на полицейските служители, предшествовало задържането ѝ. В показанията си в хода на съдебното следствие, се установява, че полицейският служител, за когото се твърди че е нарушена физическата му неприкосновеност е св. Г. Г., той сочи, че при опита да бъде спряна, въззивницата е оказал съпротива. Св. Г. Г. заявява, че въз. Д. се е помъчила да им попречи да си свършат работата, не искала да ги пуска да влизат в гаража, бутала ги в гърдите и ги обиждала, като ги наричала „некъдърници“. Свидетелят сочи още, че тези ѝ действия били насочени не само към него, но и към останалите присъстващи полицейски служители, като физическа сила и помощни средства са били използвани до постигане на законовото задържане. При анализ и съпоставка на описаните свидетелски показания може да се направи извод, че единственият възможен момент, в който въз. Д. е имала обективна възможност да наруши физическата неприкосновеност на св. Г. Г. е бил при и след влизането ѝ в гаражното помещение. По никакъв начин обаче влизането в гаража и бутането на полицейските служители с ръце не може да бъде прието като действие,

осъществяващо от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 264, ал. 2 от ЗМВР, доколкото видно от показанията и на разпитаните полицейски служители е че те са възприели това като опит въззивницата да ги спре, очевидно неуспешен. Тези свидетели не описват и действия на въз. Д. като тези посочени в акта и постановлението, които се различават, а именно „бутане с ръце в областта на гърдите“ в акта и „бутане и блъскане с две ръце в областта на гърдите“ в наказателното постановление. Независимо от това обаче дали е било бутане или бутане и блъскане, с тези действия не би могла да бъде нарушена ничия физическа неприкосновеност. В докладната записка изготвена след случая е посочено, че въззивницата е отказала да изпълни разпореждането на полицейските служители, блъскала ги в областта на гърдите, след което била задържана и отведена във сградата на Второ РУ при ОД на МВР Варна. Такива факти и обстоятелства обаче не са описани нито в акта, нито в постановлението, като отново следва да се отбележи, че за осъществяване на нарушение по чл. 264, ал. 2 от ЗМВР действията на нарушителя трябва да са довели до реално нарушаване на физическата неприкосновеност на полицейския служител, а не е да направен само опит за това, доколкото същия в случая не е наказуем и не съставлява административно нарушение. Поради изложеното до тук съдът намира, че от направеното в акта и постановление описание на нарушението от фактическа страна не става ясно какви точно действия е извършила въз. Д. и как с тях е нарушила физическата му неприкосновеност. С това в хода на производството са били допуснати нарушения на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, които по своята същност са съществени доколкото нарушават правото на защита на нарушителя да разбере с какви свои действия е осъществил вмененото му във вина нарушение. От друга страна дори и с тези действия, които са посочени – бутане или бутане и блъскане, не се осъществява от обективна страна състава на вмененото на въз. Д. нарушение, а и те не се доказаха в хода на съдебното следствие. Поради изложеното до тук съдът намира, че атакуваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Доколкото от страна на въз. Д. и неговия процесуален представител не е направено искане за присъждане на разноски, въпреки че са представени доказателства, че такива са сторени, съдът намира, че не следва да се произнася в тази насока.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 436а-10/30.01.2023 г. на Началника на Второ РУ при ОД-МВР-Варна, с което на П. Г. Д. - ЕГН ***** ѝ е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 2 000 лв. на основание чл. 264, ал. 2 от ЗМВР.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд-Варна по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____